

Panium – Nummer fjorten

Skuffelsen som nøglen til tempelprøven

Jeff Pippenger

2026-02-18

Helligdommens emne var den „nøgle“, som oplåste skuffelsen den 22. oktober 1844 ved begyndelsen af den tredje engels budskab, og emnet om skuffelsen er den „nøgle“, der oplåser helligdomsbudskabet om tempelprøven ved afslutningen af den tredje engel.

Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene. Matthæus 16,19.

Det forhold, at 11. september 2001 forstås som »9/11« i overensstemmelse med, at »911« er symbolet på et nødopkald i De Forenede Stater, blev udformet af Ham, som har udformet alle ting. Forståelsen af skuffelsen den 18. juli 2020 er det, som gør det muligt at erkende de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse som sådan; men kun for dem, der ønsker at se, at Jesus i dag repræsenterer det åndelige ved det naturlige, ikke anderledes end Han gjorde for to tusind år siden. »20/20«-syn er det bedste, man kan have, og skuffelsen i 2020 er vejmærket, som gør det muligt at erkende templet i de ti jomfruers profetiske historie.

"Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring." Den store strid, 393.

20/20-syn er endnu bedre, når det kombineres med det klarsyn i bakspejlet, som de grundlæggende sandheder repræsenterer. Paulus lærer, at „profeternes ånder er profeterne underordnede“, og Matthæus' jomfruer er derfor de samme jomfruer, som Johannes identificerer som de hundrede og fireogfyrre tusind, og Johannes identificerer dem som jomfruer i—Åbenbaringen 144.

Disse er dem, som ikke blev besmittet med kvinder; for de er jomfruer. Disse er dem, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse blev købt fri fra menneskene som førstegrøden for Gud og Lammet. Åbenbaringen 14,4.

Efterårssæsonens førstegrøde er de jomfruer, som følger Lammet ind i templet, og »nøglen« til at forstå templet er skuffelsen i 2020.

Og nøglen til Davids hus vil jeg lægge på hans skulder; og han skal oplade, og ingen skal lukke til; og han skal lukke til, og ingen skal oplade. Esajas 22:22.

Hvis en adventist skal være blandt de 144.000, vil vedkommende af profetisk nødvendighed have lidt en skuffelse, som blev forårsaget af fremsættelsen af en offentlig forudsigelse, der slog fejl.

„Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge, og fem uforstandige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til mindste bogstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens afslutning.“ Review and Herald, 19. august

1890.

Slaget ved Panium i Daniel elleve, vers femten, er det slag, der fører til vers seksten, som identificerer søndagsloven i De Forenede Stater.

Så skal kongen i nord komme og opkaste en vold og indtage de stærkest befæstede byer; og sydens arme skal ikke kunne stå imod, heller ikke hans udvalgte folk, og der skal ikke være nogen styrke til at stå imod. Daniel 11:15.

I dette vers besejrer De Forenede Stater Rusland sammen med Ruslands udvalgte folk. Men i det næste vers er der ingen, som kan stå imod Roms fremvækst, idet Rom som det første skridt i sin erobring af verden mærker Juda og Jerusalem; således rejste Rom sig som det fjerde rige i Bibelens profeti. Ved at stå i det bogstavelige herlige land i vers seksten var symbolet på det bogstavelige Roms myndighed inden for det bogstavelige herlige land; og således foregriber det vers enogfyrre, når mærket på det åndelige Roms myndighed gennemtvinges over det åndelige herlige land, De Forenede Stater.

De to horn på jorddyret i Åbenbaringen tretten repræsenterer republikanisme og protestantisme. I vers femten af Daniel elleve besejrer Antiochus Magnus, kendt som Antiochus III og Antiochus den Store, det sydlige rige, repræsenteret ved det ptolemæiske dynasti. Antiochus repræsenterer Donald Trump, og sydens konge repræsenterer Rusland. Slaget ved Panium er slaget mellem De Forenede Stater og Rusland og Ruslands udvalgte folk, et slag, som Antiochus sejrede i, men hvorefter han så sit rige erobret af det bogstavelige Rom — magten i vers fjorten, som stadfæster det ydre syn af jorddyrets republikanske horn. Det indre syn repræsenteres af jorddyrets protestantiske horn. Begge horn er til stede ved slaget ved Panium, for Peter er dér som protestant med sit budskab fra Joels bog.

250 år

Når vi betragter jorddyrets to linjer, finder vi, at jorddyret i 1776 begyndte sin opstigning, og at havdyret i Johannes' Åbenbaring tretten i 1798 (toogtyve år senere) modtog sit dødelige sår, og jorddyret begyndte sit herredømme som det sjette rige i Bibelens profeti. To hundrede og halvtreds år senere, i 2026, er vi vågnet op til den indre tempelprøve, som begyndte den 8. maj 2025.

Disse „250“ år er også forbundet med Antiochus Magnus. Begyndende med dekretet i 457 f.Kr. og fremprojicerende fra dette dekret to hundrede og halvtreds år når vi frem til 207, syv år før slaget ved Panium og ti år efter, at Ptolemæus besejrede Antiochus i slaget ved Raphia, hvilket er fremstillet i vers elleve i Daniel elleve. Daniel 11:11 er naturligvis den ydre linje for det republikanske horn, som svarer til Åbenbaringen 11:11, der er den indre linje for det protestantiske horn. Daniel og Åbenbaringen er den samme bog, og Åbenbaringen anvender seglene som symboler på ydre profeti og menighederne som symboler på den parallelle indre profeti.

Kyros repræsenterer alle tre dekreter, for man kan ikke have et tredje uden et første og et andet.

„I Ezras syvende kapitel findes forordningen. Vers 12–26. I sin mest fuldstændige form blev den udstedt af Artaxerxes, Persiens konge, 457 f.Kr. Men i Ezra 6,14 siges det, at Herrens hus i

Jerusalem blev bygget „efter befaling [„forordning“, marg.] fra Kyros og Darius og Artaxerxes, Persiens konge.“ Disse tre konger bragte ved at indlede, stadfæste på ny og fuldende forordningen den til den fuldkommenhed, som profetien krævede for at markere begyndelsen på de 2300 år. Når man tager 457 f.Kr., det tidspunkt, da forordningen blev fuldendt, som datoen for befalingens udstedelse, sås enhver enkelt angivelse i profetien vedrørende de halvfjerds uger at være blevet opfyldt.“ The Great Controversy, 326.

Fra de tre dekreter, som repræsenteres ved Kyros i 457 f.Kr., afsluttes „250“ år i historien mellem slaget ved Raphia i 217 f.Kr., da Ptolemæus IV besejrede Antiochos den Store, og 200 f.Kr., da Antiochos derpå besejrede Ptolemæus i slaget ved Panium i vers femten. Linjen sidestiller Antiochos Magnus med Donald Trump. Ved begyndelsen af det sjette rige i Bibelens profeti fra 1776 til 1798 er der en periode på „22“ år, som repræsenterer det sjette riges fremkomst. Disse „22“ år illustrerer også den historie, der repræsenteres ved tallet „22“ ved afslutningen af det sjette riges historie fra 2001 til 2023. „22“ er symbolet på foreningen af guddommelighed med menneskelighed, som fuldbyrdes inden for historien om det sjette rige i Bibelens profeti, hvilket er jorddyret med et ydre horn af republikanisme og et indre horn af protestantisme.

Det værk, som Kristus fuldbringer med den forening, der repræsenteres ved »22«, er Kristi sidste værk i det Allerhelligste; det repræsenteres ved syndens udslettelse, som ifølge Joel, ledsaget af Peters inspirerede kommentar, finder sted under udgydelsen af den sildige regn.

Omvend jer derfor, og vend om, for at jeres synder må blive udslettet, når fornyelsens tider kommer fra Herrens åsyn. Apostlenes Gerninger 3,19.

Udslettelsen af synden er den himmelske Ypperstepræsts sidste gerning.

"Ligesom folkets synder i gammel tid ved tro blev lagt på syndofferet og gennem dets blod billedligt overført til den jordiske helligdom, således bliver i den nye pagt de angrendes synder ved tro lagt på Kristus og i virkeligheden overført til den himmelske helligdom. Og ligesom den forbilledlige renselse af den jordiske blev fuldbyrdet ved fjernelsen af de synder, hvorved den var blevet besmittet, således skal den virkelige renselse af den himmelske fuldbyrdes ved fjernelsen eller udslettelsen af de synder, som dér er optegnet. Men før dette kan fuldbyrdes, må der finde en undersøgelse sted af optegnelsens bøger for at afgøre, hvem der ved omvendelse fra synd og tro på Kristus er berettigede til fordelene af Hans forsoning. Helligdommens renselse indebærer derfor et undersøgelsesværk — et domsværk. Dette værk må udføres forud for Kristi komme for at genløse Sit folk; for når Han kommer, er Hans løn med Ham for at gengælde enhver efter hans gerning. Åbenbaringen 22:12." Den store strid, 421.

Det værk, som begyndte den 22. oktober 1844, begyndte ved højdepunktet af Midnatsråbet, og værket fuldendtes ved højdepunktet af Midnatsråbet, hvilket Peter identificerer som syndens udslettelses periode, som markerer de levendes doms periode, når „vederkvælgelsens tider“ kommer.

"Den undersøgende doms værk og udslettelsen af synderne skal fuldbyrdes før Herrens andet komme. Eftersom de døde skal dømmes efter det, som er skrevet i bøgerne, er det umuligt, at

menneskenes synder skulle blive udsløst før den dom, hvorunder deres sager skal undersøges. Men apostelen Peter erklærer tydeligt, at de troendes synder vil blive udsløst, 'når tider med vederkvælgelse kommer fra Herrens åsyn, og Han sender Jesus Kristus.' ApG 3:19, 20. Når den undersøgende dom afsluttes, vil Kristus komme, og Hans løn vil være med Ham for at give enhver, som hans gerning skal være." Den store strid, 485.

„Vederkvælgelsens tider“ er også „tiderne for altings genoprettelse“.

Omvend jer derfor, og lad jer omvende, for at jeres synder må blive udsløst, så tider med vederkvælgelse kan komme fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus Kristus, som forud blev forkyndt for jer; ham må himmelen modtage indtil tiderne for al tings genoprettelse, som Gud har talt om ved alle sine hellige profeters mund fra verdens begyndelse. ApG 3,19–21.

„Vederkvælgelsens tider“ kommer „fra Herrens åsyn“, som indtræffer, når „Jesus Kristus“ udsendes. Da englen i Åbenbaringen ti steg ned den 11. august 1840, identificerede søster White, at englen „var ingen ringere person end Jesus Kristus“. Det værk, Kristus påbegyndte den 22. oktober 1844, blev indledt ved historien fra 1840 til 1844; en historie, som søster White siger var „en herlig tilkendegivelse af Guds kraft“, samtidig med at hun knytter netop denne historie til pinsetiden på Peters tid og dernæst bruger disse to linjer af profetisk historie til at pege frem mod nedstigningen af englen i Åbenbaringen atten, som oplyser jorden med sin herlighed.

„Den engel, som forener sig med forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Her forudsiges et værk af verdensomspændende udstrækning og usædvanlig kraft. Adventbevægelsen 1840–44 var en herlig tilkendegivelse af Guds magt; den første engels budskab blev båret til hver missionsstation i verden, og i nogle lande var der den største religiøse interesse, som er blevet bevidnet i noget land siden det sekstende århundredes Reformation; men disse skal overgå af den mægtige bevægelse under den sidste advarsel fra den tredje engel.“

"Værket vil ligne det, der fandt sted på pinsedagen. Ligesom den »tidlige regn« blev givet ved Helligåndens udgydelse ved evangeliets begyndelse for at få den dyrebare sæd til at spire frem, således vil den »sene regn« blive givet ved dets afslutning til høstens modning. »Da skal vi kende, ja, stræbe efter at kende Herren; Hans frembrud er fast som morgenrøden, og Han skal komme til os som regnen, som den sene og den tidlige regn over jorden.« Hoseas 6:3. »Fryd jer da, Zions børn, og glæd jer i Herren jeres Gud; for Han giver jer den tidlige regn i rette mål, og lader regn falde ned til jer, den tidlige regn og den sene regn.« Joel 2:23. »I de sidste dage, siger Gud, vil jeg udgyde af Min Ånd over alt kød.« »Og det skal ske, at enhver, som påkalder Herrens navn, skal blive frelst.« Apostlenes Gerninger 2:17, 21."

„Evangeliets store værk skal ikke afsluttes med en mindre åbenbaring af Guds kraft end den, der prægede dets begyndelse. De profetier, som blev opfyldt i udgydelsen af den første regn ved evangeliets begyndelse, skal atter opfyldes i den sildige regn ved dets afslutning. Her er de 'vederkvælgelsens tider', som apostlen Peter så frem til, da han sagde: 'Derfor, fat nu et andet sind og omvend jer, for at jeres synder må blive udsløst, når vederkvælgelsens tider kommer fra Herrens åsyn, og han må sende den for jer bestemte Kristus, Jesus.' ApG 3,19-20." Den store strid, 611.

Adventbevægelsen fra 1840 til 1844 var en herlig åbenbarelse af Guds kraft, som indvarslede begyndelsen af Kristi gerning med at rense sin helligdom. Denne historie begyndte, da Jesus, fremstillet som den første engel i Åbenbaringen fjorten, steg ned den 11. august 1840, således som det er fremstillet i Åbenbaringen kapitel ti. Åbenbarelsen af Guds kraft, som da begyndte, tiltog frem til begyndelsen af den undersøgende dom og var derfor et forbillede på en åbenbarelse af Guds kraft, som ville tiltage frem til afslutningen af den undersøgende dom. Tidsperioden ved enden begyndte den 11. september, da Jesus atter steg ned som englen i Åbenbaringen atten, da de store bygninger i New York blev styrtet ned ved Guds berøring, og den undersøgende doms gerning skiftede fra de døde til de levende. Regnene kommer, når Jesus bliver sendt.

Jesus lærte, at vi skal bede for at modtage, og Zakarias siger, at vi skal bede om den sene regn, på den sene regns tid. Det er derfor tydeligt, at du må vide, at du er i den sene regns tid, for at kunne opfylde Zakarias' anvisning.

Bed Herren om regn i tiden for den sene regn; så skal Herren danne lysende skyer og give dem regnskyl, hver mand græs på marken. Zakarias 10,1.

Ved 9/11 steg Jesus ned som englen i Åbenbaringen atten, og senregnen begyndte at stænke, men den falder kun på dem, som opfylder Zakarias' befaling om at „bede om senregn“, når man har den ægte forståelse af, at „vederkvægelsernes tider“ og genoprettelsen af alle ting er kommet. Sjælen må „erkende“, at den profetiske periode for senregnen er kommet.

„Vi må ikke vente på silregnen. Den kommer over alle, som vil erkende og tilegne sig den nådes dug og regnskyl, som falder over os. Når vi samler lysets fragmenter op, når vi værdsætter Guds visse miskundheder, Han, som elsker at se os stole på Ham, da vil hvert løfte blive opfyldt. [Esajas 61,11 citeret.] Hele jorden skal fyldes med Guds herlighed.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 984.

Ved 9/11 begyndte vederkvægelsernes tider, og udslettelsen af de levendes synder begyndte. Denne dom er i overensstemmelse med selve det første led i Abrahams treleddede pagt. Dette første led var, at når Herren førte Israel ud af det egyptiske fangenskab, ville Han dømme både sit pagtfolk og den nation, hvor de havde levet som pilgrimme og fremmede. Det første pagtfolk var et forbillede på det sidste pagtfolk, som er de hundrede og fireogfyrre tusinde. Dette profetiske folk vil blive dømt som jorddyrets protestantiske horn, mens jorddyrets republikanske horn samtidig dømmes.

Dommen over det republikanske horn kommer ved afslutningen af dets historie, hvilket er søndagsloven. Søndagsloven er fremstillet i vers sekstens opfyldelse af, at Rom overtog kontrollen over Juda i 63 f.Kr. — på Forsoningsdagen ifølge nogle historikere.

Antiochus Magnus repræsenterer De Forenede Stater i vers ti til femten. Ronald Reagan sejrede i slaget i vers ti, hvilket var et forbillede på Sovjetunionens sammenbrud i vers fyrre. Esajas 8,8 identificerer det samme slag, som fremstilles i vers ti og fyrre i Daniel elleve, og disse tre parallelle vers gør det muligt at identificere Rusland som sejrherren i vers elleves slag ved Rafia.

Slaget ved Raphia i vers elleve var et forbillede på krigen i Ukraine mellem sydens konge (Rusland) og pavedømmets stedfortrædende magt (Ukraine). Krigen blev indledt af Obama-administrationen på den tid, da den første pave fra den sydlige halvkugle regerede, som også var den første pave fra Amerika, skønt det var Sydamerika. „Syd“ er et symbol på globalisme, spiritualisme og kommunisme, og den første sydlige pave fra Amerika sluttede sig til den globalistiske præsident Obama, da krigen i vers elleve indtraf. Reagan som De Forenede Stater i vers ti indgik i en hemmelig alliance med en konservativ pave; derpå blev Ukraines nazister taget i brug af en globalistisk præsident i en periode med en globalistisk pave. De Forenede Stater under Trump står nu i et åbent forhold til den første nordamerikanske og såkaldt konservative pave.

Reagan havde en hemmelig alliance med antikrist i Bibelens profeti i slaget i vers ti, og Obama indledte slaget i vers elleve i en periode, hvor paven også var globalist, ligesom Obama. Trump er nu i et åbent forhold til en pave, der er parallel med Reagan, med den undtagelse at den oprindelige hemmelige alliance nu er en åben alliance. De tre paver og de tre præsidenter svarer til de tre slag i vers ti, elleve og femten.

„Forunderlig i sin snedighed og list er den romerske kirke. Den kan læse, hvad der skal komme. Den bier på sin tid, idet den ser, at de protestantiske kirker hylder den ved deres antagelse af den falske sabbat, og at de forbereder sig på at håndhæve den ved netop de midler, som den selv anvendte i svundne dage. De, som forkaster sandhedens lys, vil dog søge hjælp hos denne selvudråbte ufejlbarlige magt for at ophøje en institution, som har sit ophav hos hende. Hvor villigt den vil komme protestanterne til hjælp i dette værk, er det ikke vanskeligt at gætte. Hvem forstår bedre end de pavelige ledere, hvordan man skal omgås dem, der er ulydige mod kirken?“

Den romersk-katolske kirke udgør med alle sine forgreninger over hele verden én vældig organisation under pavestolens kontrol og bestemt til at tjene dens interesser. Dens millioner af kommunikanter i ethvert land på kloden undervises i at anse sig selv for bundet i troskab til paven. Uanset deres nationalitet eller deres regering skal de betragte kirkens myndighed som hævet over al anden. Skønt de måtte aflægge ed og dermed love staten deres loyalitet, ligger der bag dette et løfte om lydighed mod Rom, som løser dem fra enhver forpligtelse, der er fjendtlig mod dets interesser.

”Historien vidner om hendes snedige og vedholdende bestræbelser på at snige sig ind i nationernes anliggender; og, når hun først havde vundet fodfæste, at fremme sine egne mål, selv om det skete til fyrsters og folks undergang. I året 1204 aftvang pave Innocens III Peter II, konge af Aragonien, følgende ekstraordinære ed: ‘Jeg, Peter, aragoniernes konge, bekender og lover altid at være trofast og lydig mod min herre, pave Innocens, mod hans katolske efterfølgere og den romerske kirke, og trofast at bevare mit rige i hans lydighed, forsvare den katolske tro og forfølge kættersk fordærv.’—John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55. Dette stemmer overens med påstandene vedrørende den romerske pontifs magt, ‘at det er lovligt for ham at afsætte kejsere’ og ‘at han kan løse undersåtter fra deres trokabspligt mod uretfærdige herskere.’—Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

„Og lad det erindres, at det er Roms påstand, at hun aldrig forandrer sig. Gregor VII's og Innocens III's principper er stadig den romersk-katolske kirkes principper. Og hvis hun blot havde magten, ville hun føre dem ud i livet med lige så stor kraft nu som i tidligere århundreder. Protestanter ved kun lidet, hvad de gør, når de foreslår at modtage Roms hjælp i arbejdet med søndagens ophøjelse. Mens de er optaget af at virkeliggjøre deres hensigt, sigter Rom mod at genoprette sin magt, at genvinde sit tabte herredømme. Bliver først det princip fastslået i De Forenede Stater, at kirken må anvende eller kontrollere statens magt; at religiøse skikke må håndhæves ved verdslige love; kort sagt, at kirkens og statens myndighed skal herske over samvittigheden, så er Roms triumf i dette land sikret.“

„Guds ord har givet advarsel om den truende fare; lades denne upåagtet, vil den protestantiske verden først erfare, hvad Roms hensigter virkelig er, når det er for sent at undslippe snaren. Hun vokser lydløst i magt. Hendes læresætninger øver deres indflydelse i lovgivende forsamlinger, i kirkerne og i menneskers hjerter. Hun opfører sine høje og vældige bygninger, i hvis skjulte rum hendes tidligere forfølgelser vil blive gentaget. Snigende og ubemærket styrker hun sine kræfter for at fremme sine egne formål, når tiden kommer for hende til at slå til. Alt, hvad hun ønsker, er et fordelagtigt udgangspunkt, og dette gives hende allerede. Vi skal snart se og mærke, hvad det romerske elements hensigt er. Hvem som helst der vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådrage sig bebrejdelse og forfølgelse.“ The Great Controversy, 580, 581.

I 2016 blev Trump valgt; dernæst stjal globalisterne, repræsenteret ved Biden, valget i 2020, men dette erkendes kun af dem, som har 20/20-syn. I vers tretten “vender” Donald Trump tilbage i 2024 med større magt end nogen sinde før og påbegynder sin forberedelse til guldalderen såvel som til slaget ved Panium i vers femten. Dernæst ankom pave Leo for at stadfæste synet i 2025, den tredje pave forbundet med de tre slag i vers ti til og med femten, og ligeledes med de tre præsidenter i disse slag. Den første og den tredje pave og præsident anses for at være konservative, og den mellemste pave og præsident var globalister. Den første alliance var hemmelig, den sidste er åbenbar, for den fremstilles i vers fjorten som det symbol, der stadfæster profetiernes ydre syn om de sidste dage.

Den 31. december 2023 begyndte den første engels værk, således som det blev forbilledligt fremstillet ved den første dekrets værk, at lægge grundvolden. Den grundlæggende prøve drejede sig om, hvorvidt William Miller havde ret eller uret i sin identifikation af, at det var Rom, der stadfæster synet i vers fjorten. Millers identifikation af Rom som det symbol, der stadfæstede de sidste dages profetiske syn, er i visse henseender den mest betydningsfulde af alle Millers grundlæggende sandheder. Hvordan Miller nåede frem til visse forståelser, kan kun udledes ved at anvende helliggjort logik på hans tid og omstændigheder, men med hensyn til nogle af hans profetiske opdagelser foreligger der et meget specifikt vidnesbyrd om, hvorfor han kom til sine forståelser. Den mest fundamentale af hans forståelser var hans identifikation af, at det er Rom, der stadfæster synet.

Miller vidner direkte om, hvordan han søgte at forstå, hvad det var, der blev „taget bort“ i Daniels Bog. Han angiver ikke blot, hvor han fandt sit svar, men taler også om sin begejstring, da han opdagede den juvel, han havde søgt efter. Apollos Hale gengiver en kommentar til Millers egne

skrifter, og i det følgende afsnit påpeger Hale, hvordan Miller blev en studerende af profetien. Miller, som budbringeren for det lys, der blev forseglet op i 1798, er et helligt eksempel på dem, som Daniel kaldte de „vise“, der „forstår“, når bogen bliver „åbnet“. Millers vidnesbyrd om, hvordan han blev ledt til at studere Bibelen, er et bevidst eksempel fra Ham, som råder over alle ting. Læg mærke til Millers udvikling, for han er eksemplet på de vise, som forstår kundskabens tiltagelse, selv om de, som Miller, kommer ud fra vildfarelsens mørke.

»I maj måned 1816 blev jeg bragt under syndserkendelse, og o, hvilken rædsel fyldte min sjæl! Jeg glemte at spise. Himlene syntes som kobber, og jorden som jern. Således fortsatte jeg indtil oktober, da Gud åbnede mine øjne; og o, min sjæl, hvilken Frelser jeg da opdagede, at Jesus er! Mine synder faldt som en byrde fra min sjæl; og hvor tydelig forekom Bibelen mig da! Alt talte om Jesus; han var på hver side og i hver linje. O, det var en lykkelig dag! Jeg ønskede straks at gå hjem til himlen; Jesus var alt for mig, og jeg tænkte, at jeg kunne få alle andre til at se ham, sådan som jeg så ham, men jeg tog fejl.«

»I de tolv år, jeg var deist, læste jeg alle de historieskrifter, jeg kunne finde; men nu elskede jeg Bibelen. Den fortalte om Jesus! Men stadig var der en hel del af Bibelen, som var dunkel for mig. I 1818 eller 19, mens jeg samtalede med en ven, hos hvem jeg aflagde et besøg, og som havde kendt mig og hørt mig tale, mens jeg var deist, spurgte han mig på en temmelig sigende måde: »Hvad mener du om dette skriftsted og hint?« idet han henviste til de gamle tekster, som jeg havde gjort indsigelse imod, mens jeg var deist. Jeg forstod, hvad han var ude på, og svarede: Hvis du vil give mig tid, skal jeg fortælle dig, hvad de betyder. »Hvor lang tid behøver du?« Det ved jeg ikke, men jeg skal sige dig det, svarede jeg; for jeg kunne ikke tro, at Gud havde givet en åbenbaring, som ikke kunne forstås. Jeg besluttede da at studere min Bibel i den tro, at jeg kunne finde ud af, hvad Helligånden mente. Men så snart jeg havde fattet denne beslutning, kom den tanke til mig: »Antag, at du finder et sted, som du ikke kan forstå; hvad vil du så gøre?««

"Denne måde at studere Bibelen på kom da i mine tanker: — Jeg vil tage ordene i sådanne skriftsteder og følge dem gennem Bibelen og på denne måde finde ud af deres betydning. Jeg havde Crudens Konkordans, [købt i 1798], som jeg mener er den bedste i verden; derfor tog jeg den og min Bibel, satte mig ved mit skrivebord og læste intet andet, undtagen aviserne lidt, for jeg var fast besluttet på at få at vide, hvad min Bibel betød. Jeg begyndte ved Første Mosebog og læste langsomt videre; og når jeg kom til et tekststed, som jeg ikke kunne forstå, gennemsøgte jeg Bibelen for at finde ud af, hvad det betød. Efter at jeg havde gennemgået Bibelen på denne måde, åh, hvor klart og herligt fremstod sandheden! Jeg fandt det, som jeg har prædikeret for jer. Jeg blev overbevist om, at de syv tider endte i 1843. Dernæst kom jeg til de 2300 dage; de førte mig til den samme slutning; men jeg havde ikke tænkt på at finde ud af, hvornår Frelseren kom, og jeg kunne ikke tro det; men lyset ramte mig så stærkt, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulle gøre. Nu tænkte jeg: Jeg må spænde sporerne og tøjlen på; jeg vil ikke gå hurtigere frem end Bibelen, og jeg vil ikke blive tilbage for den. Hvad end Bibelen lærer, vil jeg holde fast ved. Men stadig var der nogle tekster, som jeg ikke kunne forstå."

»Så meget om hans almindelige måde at studere Bibelen på. Ved en anden lejlighed redegjorde han for sin måde at fastslå betydningen af den tekst, der her foreligger for os—betydningen af

»det daglige«. »Jeg læste videre,« sagde han, »og kunne ikke finde noget andet tilfælde, hvor det forekom, end i Daniel. Derefter tog jeg de ord, som stod i forbindelse med det: »borttage«. »Han skal borttage det daglige«, »fra den tid da det daglige bliver borttaget« osv. Jeg læste videre og tænkte, at jeg ikke ville finde noget lys over teksten; til sidst kom jeg til 2 Thessalonikerbrev 2:7, 8. »Thi lovløshedens hemmelighed er allerede virksom; kun må den, som nu holder igen, først ryddes af vejen, og da skal den lovløse åbenbares« osv. Og da jeg var kommet til den tekst, åh, hvor klart og herligt sandheden fremstod! Der er det! det er »det daglige!« Nå, hvad mener Paulus nu med »den, som nu holder igen«, eller hindrer? Med »syndens menneske« og »den lovløse« menes pavedømmet. Nå, hvad er det da, som hindrer pavedømmet i at blive åbenbaret? Jo, det er hedenskabet; altså må »det daglige« betyde hedenskabet.«» Apollos Hale, The Second Advent Manual, 66.

Den forsynsmæssige ledelse af Millers studium ved både menneskelige og guddommelige midler fremgår af beretningen. Hans gamle ven tilskyndede ham, og de tanker, der kom til ham, var englen Gabriels stemme, som Søster White "linje på linje" identificerer som den engel, der gentagne gange besøgte Miller. Han identificerer de syv tider som sin første opdagelse og identificerer dernæst de 2.300 som det andet vidne til de syv tider, for de endte begge i 1843, (sådan troede han i begyndelsen). Disse to profetier er hans alfa- og omega-opdagelser, og inden for det profetiske forhold til Miller identificerer de den fejltagelse, som ville blive rettet af Samuel Snow med Midnatsråbets budskab, der indledte "syvende-måned-bevægelsen". Midnatsråbets bevægelse var "syvende-måned-bevægelsen", da den forlod lejrmodet i Exeter, for den udpegede Herrens komme på den tiende dag i den syvende måned, hvilket i 1844 faldt på 22. oktober.

Den fejl, som frembringer den anden engels bemyndigelse, er repræsenteret ved Millers oprindelige forståelse af, at de syv tider og de 2.300 år afsluttedes samtidig i 1843. I afsnittet er den næste lære, der behandles, hvordan Miller kom til at identificere Rom som det symbol, der stadfæster synet. Adventismens historielærere påviser, at alle William Millers profetiske forståelser var baseret på hans identifikation af to ødelæggende magter. Han forstod disse to ødelæggende magter som det hedenske og det pavelige Rom, og han så disse to magter i 2 Thessalonikerbrev, da han kom til den forståelse, at „det daglige“ i Daniels Bog er det hedenske Rom. Enhver profetisk model fremsat af Miller, om hvem Søster White oplyser os, at han gentagne gange blev besøgt af engle, var baseret på hans forståelse af, at Rom stadfæster synet. Hver eneste!

Fra den 31. december 2023 har Løven af Judas stamme været i færd med at bryde seglene på Jesu Kristi Åbenbaring. Fra dette tidspunkt var den grundlæggende prøve begyndt, og den nåede sin afslutning, da den første pave fra Amerikas Forenede Stater indledte sit pontifikat den 8. maj 2025. På dette tidspunkt begyndte tempelprøven.

Vi vil fortsætte med disse emner i den næste artikel og anvende de „250“ år som et vidne til at understøtte vor identifikation af, at den grundlæggende prøve endte med den nuværende pave.